TEATRU ŞI MUZICĂ

P.c. 9111g

Nr. 2

Sonia Chiceru în rolul Anetei Dudulcanu din comedia «Gaițele» de Al. Kirițescu

Sonia Cluceru

În dimineața zilei de 10 februarie a. c. a încetat din viață, după o boală grea, Sonia Cluceru, artistă a poporului din R.P.R., laureată a Premiului de Stat, decorată cu Ordinul Muncii cl. I-a și a II-a.

Născută în anul 1892, Sonia Cluceru s-a dedicat de timpuriu artei teatrale slujind cu dragoste și devotament scena românească. Elevă a lui Constantin Nottara, ea s-a dovedit curînd o demnă continuatoare a marilor comediene realiste ale teatrului nostru: Eufrosina Popescu, Alexandrina Alexandrescu, Maria Ciucurescu.

Timp de 43 de ani, Sonia Cluceru a slujit scena Teatrului Național cu abnegație, interpretînd numeroase roluri din repertoriul clasic și contemopran, romîn și universal. Aducînd pe scenă un umor sănătos de un autentic caracter popular, o profundă înțelegere a vieții și o mare dragoste de oameni, Sonia Cluceru a fost interpreta, iubită și prețuită de publicul larg, a unor personaje variate, pe care le-a însuflețit cu talentul său deosebit. «Romeo și Julieta» de Shakespeare, «Căsătoria» de Gogol, «Avarul» și «Tartuffe» de Molière, «Trei surori» de Cehov, «Azilul de noapte» de Gorki sînt numai cîteva din piesele clasice universale la al căror succes pe scenele noastre a contribuit Sonia Cluceru. Talentata artistă a creat imagini de neuitat în comediile marelui nostru dramaturg clasic I. L. Caragiale, interpretînd-o pe Zoe din «O scrisoare pierdută», Veta din «O noapte furtunoasă», și pe Efimița din «Conu Leonida față cu reacțiunea». Comedia satirică românească a fost domeniul în care talentul Soniei Cluceru și-a găsit posibilități de deplină manifestare. Neuitat va rămîne în mintea spectatorilor rolul Anetei Duduleanu din comedia «Gaițele» de Al. Kiriței în interpretarea Soniei Cluceru.

În dramaturgia contemporană românească și sovietică Sonia Cluceru a interpretat cu măiestrie, cu o mare putere de a emoționa și cu umorul popular care o caracteriza, roluri numeroase în piese ca «Minerii» de M. Davidoglu, «Ziua cea mare» de Maria Banuș, «Oameni de azi» de Lucia Demetrius, «Matei Millo» de M. Ștefănescu, «Platon Crecet» de Korneiciuk și altele.

Prin moartea Soniei Cluceru teatrul românesc pierde o artistă de mare valoare, luptătoare pentru dezvoltarea artei scenice realiste. Publicul românesc pierde una dintre cele mai prețuite și îndrăgite artiste, ale cărei creații s-au ridicat la un înalt nivel. Artiștii teatrului nostru, ai Teatrului Național «I. L. Caragiale», pierd o colegă iubită, care a fost în același timp o pildă de modestie, de devotament, de conștiinciozitate în muncă.

Amintirea Soniei Cluceru va rămîne neștearsă în inimile noastre

Alexandrescu Sică, Antoniu Costache, Anghelescu Marcel, Antonescu Victor, Bălțățeanu Nicolae, Beligan Radu, Braboescu Ștefan, Bulandra Sturdza Lucia, Buzescu Aura, Calboreanu Gheorghe, Cazaban Jules, Ciprian Gheorghe, Covaci Gheorghe, Critico Alexandru, Filotti Maria, Finteșteanu Ion, Fredanov Beate, Finți Alexandru, Gingaru Alexandru, Ghelerter Mony, Ghițescu Aurel, Iancovescu Ion, Manolescu Ion, Maximilian Vladimir, Moldoveanu Vasile, Marțian A. Pop, Sadova Marieta, Șahighian Ion, Storin Gheorghe, Stroe N., Talianu Ion, Tompa Nicolae, Valentineanu Valentin, Vasiliu-Birlic Grigore, Voiculescu Maria, Vraca George.

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMÂNE

Călărețul de aramă

Petersburg 1824... In orașul pe care geniul și voința lui Petru I l-au înălțat pe țărmurile mlăștinoase ale Nevei viețuiesc doi tineri: Parașa, o fată zglobie, plină de candoare și entuziasm juvenil, și Evghenie, iubitul ei, un mic funcționar romantic și înfiorat, care trăiește exclusiv pentru dragostea sa. In tumultul marelui oraș iubirea lor curge calmă, senină și plină de optimism, dînd aripi gîndurilor și sentimentelor lor. Dar iată că, într-o zi cu cer plumburiu, Neva prinde să se umfle, digurile care îi încing matca plesnesc și se fărîmă în bubuituri cumplite, iar valurile mînioase se revarsă asupra orașului, potopind case, înghițind străzi, nimicind vieți omenești. Una dintre ele este și cea a Parașei. Zdrobit de durere Evghenie își pierde mințile. Nebun, obsedat de amintiri și halucinații, el rătăcește pe străzile în care viața și-a reluat nestingherită cursul pînă cînd, într-o noapte, pașii săi bezmetici îl duc în fața uriașei statui ecvestre a întemeietorului orașului. Cu pumnii strînși, cu ochii fulgerînd de ură, pradă unui cumplit acces de furie, Evghenie blestemă statuia ecvestră a lui Petru I, «Călărețul de Aramă», a țarului care a construit orașul pe țărmurile veșnic inundabile ale Nevei. «Hai, vino de-ți vezi opera, făurar de minuni!» strigă Evghenie; și în aceeași clipă pornește, îngrozit, în goană. In mintea sa încețoșată i s-a năzărit că cel din șea a tresărit sub arsura sfidării, că uriașa statuie a pornit într-un galop năpraznic, urmărindu-l.

O noapte întreagă Evghenie aleargă prin oraș, urmărit de tropotul copitelor de aramă, pînă cînd se prăvălește și moare la rădăcinile salciei unde, alături de Parașa, făurise altădată vise frumoase.

Acesta este, pe scurt, subiectul poemului «Călărețul de Aramă», scris de marele poet rus Pușkin și, totodată, și conținutul baletului cu același nume, creat de marele compozitor sovietic Reinhold Glier și de librettistul F. P. Abolimov.

Baletul păstrează intact conținutul poemului lui Pușkin, redînd patosul lui patriotic și ideile sale înaintate.

In «Călărețul de Aramă», nu există gest, nu există moment, nu există scenă, care să nu sugereze un sentiment veridic, care să nu ridice o problemă, care să nu redea un crîmpei de viață. Muzica, scrisă de compozitorul Glier, este un exemplu strălucit de îmbinare a dramaturgiei muzicale cu cea coregrafică. Sistemul temelor conducătoare sprijină mult înțelegerea de către spectator a sentimentelor și gîndurilor eroilor, completînd în chip fericit momentele în care mijloacele coregrafice sînt insuficiente. De pildă, în scena inundației, unde Evghenie se suie pe leul de piatră pentru a se apăra de furia

apelor, gesturile și mimica lui exprimă disperare, durere, neliniște. Muzica este însă cea care ne descifrează gîndurile eroului; pe fondul descriptiv (prin care se sugerează inundația) apar, pe rînd, tema Parașei, melodia dansului în care cei doi își mărturisesc iubirea etc...

In ceea ce privește coregrafia, ea se distinge prin caracterul ei unitar și prin concepția ei clară. Înlăturînd procedeele așa-zise «clasice», care împărțeau baletul în dansuri și pantomimă, maestrul de balet Igor Smirnov de la Teatrul Mare Academic de Stat din Moscova, regizorul artistic al spectacolului, a creat o acțiune coregrafică închegată, de-a lungul căreia dansul se îmbină armonios cu pantomima, nici un dans nefiind un scop în sine, ci sugestiv, un mijloc de exprimare. În felul acesta orice manifestare formalistă a fost net înlăturată, fiecare gest și fiecare mișcare fiind perfect justificate de conținut.

Coregrafia reușește, astfel, să contureze personaje bogate în emoții veridice, luate din viață.

Rolul complex al lui Evghenie a prilejuit o adevărată creație tînărului dansator Gabriel Popescu. El a izbutit să se identifice cu soarta, sentimentele și drama sufletească a personajului interpretat. Aceleași lucruri se pot spune și despre Irinel Liciu, care plăsmuiește o Parașă modestă, iubitoare, impresionantă prin gingășia și puritatea sentimentelor ei. De asemenea, întreg corpul de balet poate fi evidențiat pentru contribuția adusă la succesul spectacolului, îndeosebi în scenele în care fiecare interpret trebuie să reprezinte un anumit tip și să sublinieze o anumită acțiune.

Decorurile, create de Silviu Bogdan, îndrumat de valorosul pictor scenograf sovietic E. G. Cemadurov, ca și efectele scenice nemaiîntîlnite pe scena românească (inundația, panorama verticală și cea pe trei planuri din scena fugii lui Evghenie), precum și costumele, încadrează desăvîrșit întreaga acțiune a baletului.

Succesul baletului «Călărețul de Aramă» pe scena Teatrului de Operă și Balet trebuie să constituie pentru compozitorii și coregrafii din țara noastră un îndemn spre realizarea unor balete valoroase, inspirate fie din trecutul nostru istoric, fie din minunata realitate a zilelor noastre.

PAVEL ANTAL

O noapte

B. Dumitrescu în Dumitrache

Reluarea operei «O noapte furtunoasă», de Paul Constantinescu, aduce în fața publicului o lucrare care, prin factura ei nouă, se singularizează oareeum de literatura lirică universală în genere, și de cea românească în special. Tratarea puțin obișnuită a elementului vocal, rolul deosebit acordat orchestrei în susținerea și comentarea situațiilor, precum și grija de a păstra mereu vie acțiunea scenică, fac ca recenta realizare să trebuiască a fi privită dintr-un unghi puțin modificat față de cel prin care publicul privește genul operei în mod curent.

Originalitatea atît de marcată a pieselor lui Caragiale, a pus în fața compozitorului greaua sarcină de a găsi limbajul muzical potrivit care, menținînd ritmul interior al piesei, să poată sluji ideea satirei și ascuțimea plină de spirit a replicelor.

Prin însăși natura textului, formula de bel-canto și arioso a trebuit să fie înlăturată, compozitorul îndreptîndu-se spre găsirea unui mod de exprimare mai concis și direct, acela al motivelor scurte, dar specifice, lăsînd orchestrei susținerea largă a piesei, prin perioade mai ample, în care apar mici leit-motive de caracterizare a personajelor. Acolo, unde situația permitea, Paul Constantinescu nu s-a ferit de a introduce arii în care pana compozitorului a știut să creeze linii melodice de mai mare respirație, contrastînd cu genul teatrului cîntat, pe care-l practică în restul piesei.

Acest timbaj specific a fost creat pe baza intonațiilor melosului popular — simțitor alterat prin prizma mahalalei — însă plin de spirit și humor, egalînd și supra punîndu-se perfect celui caragialesc. Pasajele pur orches-

Tea Rămureșcu în Veta

George Mirea în Chiriac

Barbu Dumitrescu în jupîn Dumitrache și Silviu Gurău în Nae Ipingescu

furtunoasă

trale, introducerea și interludiul dintre cele două tablouri sînt construite pe motive din operă, amplu dezvoltate și orchestrate cu mare strălucire.

Noutatea stilului și caracterul dificil al partiturii au ridicat la rîndul lor serioase probleme dirijorului, regizorului și interpreților. Regia maestrului Jean Rînzescu a știut să rezolve excepțional îmbinarea dintre realizarea pur teatrală a spectacolului și servirea integrală a partiturii muzicale.

Personajele sînt vii și caracteristice, intriga susținută iar comedia realizată din plin.

Interpreții: Barbu Dumitrescu (Jupîn Dumitrache), Silviu Gurău (Ipingescu), Val. Teodorian (Riță Venturiano), George Mirea (Chiriac), Nella Dimitriu (Spiridon), Thea Rămurescu (Veta) și Yolanda Mărculescu (Zița) au depus o muncă încordată, realizînd fiecare admirabile creații. Dirijorul, maestrul Const. Silvestri, a dat ansamblului un ritm viu, adecvat spectacolului, subliniind în permanență acțiunea prin culoarea deosebită pe care știe să o dea întotdeauna orchestrei. O mențione specială trebuie să aducem corepetitoarei Denise Rudeanu, eminentă muziciană, care a pregătit lucrarea cu multă pricepere și competență în prima fază a repetițiilor.

Publicul muzical va îmbrățișa, fără îndoială, cu multă căldură noul spectacol și se va lăsa captivat de originalitatea și verva acestei opere comice care, prin muzica plină de spirit a lui Paul Constantinescu, pune și mai mult în valoare textul genial al lui Caragiale rivalizînd din acest punct de vedere, cu reprezentarea piesei la teatru.

MIHAI BREDICEANU

V. Teodorian în R. Venturi

Yolanda Mărculescu în Zița

Nela Dimitriu în Spiridon

Tea Rămurescu în Veta și Valentin Teodorian în Riță Venturigno

-DOAMNA NEVĂZUTĂ-

Luminile s-au stins, acordurile ghitarelor răsună tumultuos. Un fastuos carnaval se desfăşoară în faţa spectatorilor şi parcă inundă sala. Ritmul impetuos şi viu al castanetelor însoţeşte paşii dansatorilor ameţiţi. Măştile, mantilele, capuşoanele ascund chipurile «înaltelor doamne» şi ale «eleganţilor nobili». Este Madridul anului 1629, dezlănţuit într-una din acele petreceri spectaculoase, a cărei efemeră strălucire ascunde apusul unei lumi împinsă spre prăpastie de nevolnicia autocraţiei regale şi obscurantismul bisericii catolice atotputernice.

Aici, în mijlocul serbării madrilene, se înnoadă intriga comediei «Doamna nevăzută» a clasicului Calderon, pe care ne-o prezintă Teatrul Naţional «I. L. Caragiale» în sala Comedia.

Alături de Lope de Vega, Pedro Calderon de la Barca a fost un strălucit reprezentant al teatrului spaniol. Născut în anul 1600 Calderon, după ce cutreeră timp de zece ani Spania, Flandra şi Italia, se stabileşte la Madrid unde desfăşoară o îndelungată şi prodigioasă activitate de autor dramatic, scriind peste 200 de piese. Cu moartea sa în anul 1681 se încheie «secolul de aur» al literaturii spaniole, a cărei ultimă scînteiere a fost opera sa dramatică.

Martor al decadenţei imperiului spaniol şi al procesului de destrămare a orînduirii feudale Calderon îndreaptă adeseori în piesele sale priviri critice asupra societăţii timpului său. Critica sa socială este însă limitată atît de educaţia retrogradă primită, cît şi de situaţia oficială pe care o ocupă la curtea regilor Spaniei. De cele mai multe ori el se mărgineşte să ridiculizeze trufia, falsul sentiment al onoarei şi bravada găunoasă a aristocraţilor sau mania parveniţilor pentru titlurile nobiliare. Citeodată însă Calderon îşi adînceşte critica, în vestita sa dramă «Judecătorul din Zalamea», de pildă, în care denunţă trufia şi ticăloşia nobililor glorificînd totodată, rezistenţa pe care le-o opun ţăranii asupriţi. În această piesă el creează figura demnă şi dîrză a lui Pedro Crespo, unul din primii eroi ai ţărănimii în literatura spaniolă. Ceea ce caracterizează însă măiestria artistică a lui Calderon este, mai ales, imaginaţia sa fecundă, extraordinara inventivitate în crearea situaţiilor teatrale, tehnica dramatică cu care înnoadă şi deznoadă conflictul.

«Doamna nevăzută», al cărui titlu original este «La dama duende» — adică Doamna spiriduș — poate fi considerată ca un model al genului de piese «de manta și spadă» în care excela Calderon. Acțiunea comediei se încheagă, ca de obicei, în jurul unei povești de dragoste. Eroul piesei, Don Manuel, venit la Madrid pentru a solicita anumite favoruri la curtea regală, întîlnește în tumultul carnavalului o doamnă mascată de care se îndrăgostește. Fără să știe el, necunoscuta locuiește în aceeași casă în care a fost primit ca oaspete. Doamna, o tînără văduvă, trebuie să rămînă nevăzută, pentru că nobilii ei frați, Don Luis și Don Juan — gazdele lui Don Manuel — o țin sechestrată, invocînd probleme de «onoare». Cît de falsă și de ipocrită este această «onoare» a aristocrației ne-o dezvăluie Calderon, cînd unul din eroii piesei, Don Luis, cerînd o făclie spune: «Totul se găsește la lumină, dar onoarea se pierde».

Pentru apărarea acestui gen de «onoare» eroii lui Calderon folosesc toate accesoriile teatrului clasic spaniol: duelurile, măștile, mantalele, ușa mascată, substituirea de persoane etc.

În acest noian de întîmplări și lovituri de teatru i se dezvăluie spectatorului lumea aristocraților, pe care o satirizează cu multă finețe Calderon, anunțînd cu un surîs batjocoritor pe buze iminenta ei prăbușire. Măiestria și perspicacitatea cu care ne înfățișează Calderon lumea timpului său fac ca opera lui artistică să fie și astăzi perfect valabilă. Desigur că realizarea unui asemenea spectacol nu este un lucru ușor. Colectivul artistic al Teatrului Național a avut de rezolvat probleme complexe de regie, interpretare, decoruri și costume, în transpunerea pe scenă a unei lumi apusă de mai bine de trei sute de ani. Lucrarea dramatică a lui Calderon de la Barca a fost pusă în scenă de tînărul regizor Miron Niculescu. Ea este interpretată de actorii Gabriel Dănciulescu, Const. Bărbulescu, Victor Moldovan, Carmen Stănescu, Ileana Iordache și Nina Diaconescu.

Realizatorii decorurilor Theodor Constantinescu și Lucu Andreescu, și ai costumelor, Gabriela Zamfirescu, Florica Scirțan și Ionel Popa, au izbutit — inspirîndu-se din Velasquez, Murillo și alți pictori ai timpului — să evoce atmosfera epocii și pitorescul Madridului secolului al XVII-lea. La ținuta artistică a spectacolului au contribuit în largă măsură muzica compusă de Paul Hurmuzescu și dansurile executate de Violette și N. Bazaca.

Comedia «Doamna nevăzută» constituie un nou spectacol de calitate al Teatrului Național, spectacol care culege pe merit aplauzele prelungite ale publicului.

I. BUJES

PLATON CRECET

Valeria Gagialov-Lida și Geo Barton-Platon Crecet

În «Platon Crecet» Alexandr Corneiciuc aduce pe scenă figuri din tînăra generație sovietică, generație curajoasă, entuziastă, de o mare bogăție sufletească. Cu multă măiestrie artistică dramaturgul sovietic ne înfățișează personalități distincte, cu preocupări diferite, legate între ele printr-un ideal măreț: crearea unei lumi fericite.

Ideile lui Corneiciuc sînt întruchipate de eroul piesei — Platon Crecet — intelectualul de tip nou, medic pătruns de dragoste fierbinte pentru oameni: «... nu e departe ziua, spune el, cînd vom face să dispară pentru totdeauna bătrînețea timpurie... Vom smulge timpul din ghiarele morții. Vom restitui generațiilor viitoare milioane de zile cu soare».

Turneul Teatrului Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe

Spectacolele prezentate pe scena Teatrului Muncitoresc C.F.R. Giuleşti şi a Teatrului C.C.S. de către Teatrul Maghiar de Stat din Sf. Gheorghe, în al treilea turneu al său în Capitală, au oglindit rapida creştere calitativă a acestui tînăr colectiv artistic.

Acum şase ani, un mic grup de actori — secţia maghiară a Teatrului Poporului din Cluj — a descins la Sf. Gheorghe şi a pus bazele actualului colectiv artistic. Începuturile grele n-au descurajat pe actorii clujeni. Cu mijloacele lor ei au contribuit la transformarea unei vechi săli de cinematograf într-un teatru modern. Cu ajutorul partidului ei şi-au îmbunătăţit treptat condiţiile de muncă. Apoi au mai venit noi cadre, absolvenţi ai Institutului de Teatru din Cluj, constituindu-se, astfel, un colectiv artistic pe măsura exigenţelor crescînde ale publicului.

Bogatul repertoriu al Teatrului Maghiar din Sf. Gheorghe dovedeşte că acest colectiv a înţeles rolul de seamă pe care îl joacă în opera de culturalizare a maselor.

La Bucureşti, colectivul artistic din Sf. Gheorghe a prezentat două piese.

Comedia clasică « Paraziţii » de Csiki Gergely se înscrie pe linia tradiţiei realiste a dramaturgiei maghiare, demascînd vechea clasă moşierească, care se menţine la putere prin violenţă, înşelăciune şi nelegiuiri. Piesa a fost pusă în scenă de Delly Ferenc, artist emerit al R. P. R., regizor principal al Teatrului Maghiar din Cluj. Printre interpreţi s-au remarcat actorii Hegyessi Magda, Mester Andras, Vörös Imre şi Papp Anna.

Conducătorul colectivului artistic din Sf. Gheorghe, Bokor Andras, a regizat noua piesă a scriitorului Bella Karoly, a cărei acţiune se petrece în zilele noastre. « Torent de primăvară » are meritul de a fi prima piesă maghiară care oglindeşte viaţa nouă în întreprinderile noastre socialiste, prezentînd figuri autentice, vii, de muncitori ardeleni.

Succesele dobîndite în cei şase ani de existenţă, ca şi aprecierea favorabilă a publicului, constituie un îndemn permanent pentru artiştii Teatrului Maghiar de Stat Sf. Gheorghe în străduinţa lor de a prezenta spectacole de bună calitate, de a-şi ridica continuu nivelul măiestriei artistice.

Scenă din « Paraziţii » de Csiki Gergely

Arcul de triumf

«Arcul de triumf», ultima lucrare dramatică a scriitorului Aurel Baranga, laureat al Premiului de Stat, se reprezintă cu mult succes pe scena Teatrului Municipal. Piesa e închinată luptei eroice a comuniștilor în ilegalitate pentru eliberarea patriei noastre.

Sînt evocate evenimentele care au avut loc într-un oraș din nordul Moldovei cîtva timp înainte de eliberarea sa de către glorioasele armate sovietice.

Lucia Sturdza Bulandra în Valeria Zapan

Jules Cazaban — Mayer Bagel și Ileana Predescu — Magda

Scenă din «Arcul de Triumf»

Fory Etterlé în Matei Zapan și I. Predescu în Magda

Don Carlos

Viitoarea premieră a Teatrului Municipal va fi «Don Carlos», capodopera marelui scriitor clasic german Friederich Schiller.

Scrisă între anii 1783 — 1787 lucrarea dramatică «Don Carlos» constituie, alături de «Hoții», «Intrigă și iubire», «Wallenstein», «Maria Stuart», «Fecioara din Orleans» și «Wilhelm Tell», o înflăcărată pledoarie pentru apărarea și respectarea a ceea ce ilustrul dramaturg numea «marile obiective ale umanității», libertatea gîndirii, dragostea de patrie, dreptul la fericire al oamenilor simpli de pretutindeni.

Tradusă de scriitorul Alexandru Philipide, pusă în scenă de W. Siegfried, piesa «Don Carlos» va fi interpretată de Fory Etterlé, (Don Carlos), Toma Dimitriu (Regele Filip), Clody Bertola (regina Elisabeta), Beate Fredanov, (prințesa Eboli), Septimiu Sever (marchizul de Possa), Dan Nasta (marele inchizitor) etc.

Decorurile sînt semnate de W. Siegfried, iar costumele de Cella Voinescu.

Aspect de la repetiție *Machete de costume de Cella Voinescu*

CÎNTEC despre marinarii Mării Negre

Teatrul Armatei a prezentat nu demult premiera dramei eroice «Cîntec despre marinarii Mării Negre» de Boris Lavreniev.

Autorul înfăţişează în această piesă un aspect din Marele Război pentru Apărarea Patriei.

Acţiunea se desfăşoară în anul 1942. Ea zugrăveşte eroismul bravilor apărători ai Sevastopolului, cîntînd faptele de arme ale marinarilor din flota Mării Negre, care devin apărătorii tereştri ai acestui oraş.

Eroii piesei sînt oameni de pe întinsul Uniunii Sovietice, uniţi prin aceleaşi sentimente de dragoste de patrie, prin acelaşi spirit de abnegaţie şi de sacrificiu pentru viitorul şi slava patriei lor.

Înalta ţinută morală şi măreţia sufletească a oamenilor sovietici se desprind din opera lui Lavreniev într-un chip impresionant.

Minunatele forme în care se îmbracă bogatul conţinut de idei exprimă minunatele trăsături ale caracterului rus şi sovietic.

Prin caracterul ei realist, prin înflăcărata prezentare a faptelor şi

a oamenilor, prin suflul ei de înalt patriotism, această dramă eroică se înscrie în rîndurile pieselor clasice de înaltă valoare etică și artistică.

ION ȘAHIGHIAN
Maestru emerit al artei din R.P.R.

Concursul echipelor de teatru și al brigăzilor artistice de agitație ale căminelor culturale

Sînt cîteva luni de cînd — seară de seară — în Căminele culturale și în Casele de cultură din Capitală și din Regiunea Bucureşti grupuri de oameni tineri muncesc, plini de voioşie şi însufleţire, repetînd piese, scenete, scheciuri sau monoloage hazlii.

Uniţi în eforturi şi ţeluri comune tinerii muncitori şi ţărani muncitori, studenţi şi elevi, constituiţi în echipe şi brigăzi artistice de agitaţie, se pregătesc — sub îndrumarea unor actori de frunte ai teatrelor bucureştene — în vederea concursului care, în curînd, va intra în faza regională.

Concursul echipelor de teatru şi al brigăzilor artistice de agitaţie se dovedeşte a fi un minunat prilej pentru o cît mai largă pătrundere în mase a operelor dramaturgilor romîni şi sovietici, ca şi a lucrărilor din patrimoniul literaturii clasice universale.

Dar cîte aspecte semnificative din noua noastră viaţă, cîte manifestări de adevărat talent nu sînt dezvăluite în cadrul acestor repetiţii . . . ! Adeseori, eroi de ai lui Cehov sau Caragiale, personaje din «Furtuni de Primăvară» de Nicolae Tăutu, din «Stînca avertismentului» de Lucovschi sau din «Pentru fericirea poporului» de N. Moraru şi A. Baranga trăiesc şi se mişcă pe scenele micuţe în întruchiparea plină de căldură, de firesc şi de sensibilitate artistică a membrilor unor echipe de teatru cum sînt, de pildă, cele ale Căminelor culturale «Ştefan Gheorghiu» din raionul Griviţa Roşie, sau «Nicolae Bălcescu» din raionul Stalin.

Asemenea realizări, şi încă multe altele, vom avea ocazia să vizionăm în cadrul fazei regionale a concursului, fază care se va desfăşura în curînd.

Va fi un titlu de mîndrie şi un izvor de satisfacţie morală pentru membrii şi instructorii acelor echipe care, prin rezultatele obţinute, se vor situa în fruntea celorlalte.

Pentru ca întrecerea dintre echipe să se desfăşoare la un cît mai înalt nivel artistic numeroşi actori şi regizori fruntaşi — dintre care citîm pe tov. Mauriciu Sekler, artist emerit al R.P.R. Dina Cocea, Leni Caler şi Ion Olteanu — nu-şi precupeţesc nici un efort pentru a împărtăşi tinerilor instructori artistici, precum şi echipelor artistice de amatori, din bogata lor experienţă profesională.

Acest concurs a scos deja la iveală numeroase talente din popor, menite să ajungă — într-un viitor nu prea îndepărtat — personalităţi artistice sau creatori, fie pe tărîmul artei dramatice, fie pe acel al muzicii sau literaturii. Această putinţă de dezvoltare a aptitudinilor artistice este caracteristică regimului nostru democrat-popular, regim în care orice om al muncii are posibilitatea să urce treptele cele mai înalte ale artei, ştiinţei sau culturii, atunci cînd studiază cu pasiune şi perseverenţă.

Aceste strădanii pline de modestie pătrunse însă de un sincer şi puternic entuziasm, aduc şi ele o contribuţie destul de însemnată la biciuirea

— într-o formă artistică — a unor năravuri ale trecutelor orînduiri, la satirizarea unor obiceiuri și deprinderi rele, moșteniri triste ale mentalității timpurilor de odinioară. Eforturile depuse de către echipele de teatru și de brigăzile artistice de agitație pe tărîmul interpretării unor valoroase lucrări din dramaturgia noastră contemporană izbutesc să oglindească — e drept, încă cu timiditate, din punct de vedere al măiestriei artistice — aspecte semnificative ale măreței epoci pe care o trăim, epoca făuririi orînduirii socialiste.

Scriitorilor și compozitorilor, actorilor și regizorilor noștri consacrați le revine sarcina de mare răspundere și de cinste de a pătrunde, cu și mai multă dragoste, cît mai adînc în mijlocul maselor, de a merge cît mai des în Căminele culturale din cartierele Capitalei și din satele din împrejurimi, pentru a sprijini tinerele echipe și brigăzile artistice de agitație aducînd, astfel, o contribuție prețioasă atît bunei desfășurări a concursului, cît și, mai ales, la îndrumarea și formarea simțului artistic al zecilor și sutelor de cetățeni care constituie aceste echipe.

Noi adresăm un călduros apel artiștilor poporului, artiștilor emeriți, tuturor oamenilor de artă, rugîndu-i să sprijine din toată inima munca neobosită a tinerelor noastre echipe de amatori.

GRIGORE DAIA
Directorul Secțiunii Culturale a Sfatului Popular al Capitalei

Dina Cocea îndrumînd artiștii amatori de la Căminul cultural «Pavel Tcacenco» din comuna Pantelimon, Raionul 23 August

Oratoriul „Tudor Vladimirescu”

La Filarmonica de Stat din București a avut loc în cursul lunii ianuarie execuția integrală în primă audiție a oratoriului «Tudor Vladimirescu» de Gheorghe Dumitrescu, laureat al Premiului de Stat, sub conducerea maestrului George Georgescu, artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat.

Prin concepția profund patriotică ce stă la baza ei, prin sufletul autentic popular și național al textului poetic și muzical, prin caracterul dramatic al înlănțuirii și tratării tablourilor în care este înfățișată epopeea lui Tudor și a panduriilor săi, ca și prin proporțiile neobișnuite, monumentale, ale desfășurării vocal-simfonice, lucrarea reprezintă o realizare deosebit de însemnată, un serios pas înainte pe drumul făuririi operei noastre naționale.

Pe lîngă studierea documentelor existente privitoare la perioada istorică respectivă compozitorul s-a adresat creației de cîntece și balade populare folosind, astfel, sursa directă a tradiției orale a poporului, care a păstrat și a transmis din generație în generație amintirea răscoalei panduriilor și a chipului măreț al lui Tudor.

Textul literar al oratoriului cuprinde, pe lîngă versuri autentic populare, pasaje din proclamațiile și scrisorile lui Tudor, din lucrarea «Cîntarea Rominiei» a lui Alecu Russo, precum și versuri în stil popular aparținînd compozitorului, care o sistematizat întregul material într-un

tot unitar, adaptat necesităților tratării lui pe plan muzical-dramatic.

In afară de Marșul lui Tudor, în prima lui parte, și de unele motive luate direct din folclor, muzica oratoriului este de invenție proprie, purtînd, însă, pecetea puternică a spiritului popular. Formată din arii, recitative, coruri și fragmente simfonice, ea vădește într-o largă măsură contribuția pozitivă a compozitorului la făurirea recitativului dramatic românesc, întemeiat pe intonațiile melosului popular.

Oratoriul este alcătuit din trei părți. Prima parte « Răscoala », care este și cea mai amplă, a fost cîntată pentru prima dată în septembrie 1951, cu prilejul « Săptămînii Muzicii Românești ». Celelalte două părți sînt intitulate « Moartea » și « Apoteoza ». Fiecare din aceste părți este formată la rîndul, ei din numeroase tablouri și scene.

De-alungul întregii lucrări, personajul principal este poporul, întruchipat în numeroase coruri, părțile solistice cele mai importante aparținînd lui Tudor și mamei sale.

Lucrarea este scrisă pentru patru soliști, cor bărbătesc, cor feminin, cor mixt și orchestră simfonică mare, la care se adaugă în final o fanfară. Părțile solistice au fost susținute de baritonul Petre Ștefănescu-Goangă, artist al poporului din R.P.R., laureat al Premiului de Stat, basul Viorel Ban, soprana Maria Crișan, laureată a Concursului celui de al IV-lea Festival Mondial și tenorul Pantelimon Frunză, soliști ai Teatrului de Operă și Balet al R.P.R.

Pe lîngă orchestra simfonică și corul Filarmonicii de Stat din București dirijat de D. D. Botez, artist emerit al R.P.R. și Vasile Pintea și-au mai dat concursul corul bărbătesc al Ansamblului Artistic al Ministerului Forțelor Armate, dirijat de colonelul Dinu Stelian, artist emerit al R.P.R., laureat al Premiului de Stat și Ion Șerfezi și corul Ansamblului artistic al Sfatului Popular al Capitalei, dirijat de Ștefan Mureșeanu și C. Romașcanu.

Prima audiție integrală a oratoriului « Tudor Vladimirescu », de Gheorghe Dumitrescu, care a constituit o manifestare deosebit de importantă în viața muzicală românească, a fost primită cu multă căldură de publicul nostru iubitor de muzică.

D. SPĂTARU

O NOUĂ SALĂ DE CONCERT:

Studioul Filarmonicii de Stat

Față de numărul tot mai mare al tinerilor noștri de talent, dornici să se manifeste pe tărîmul muzicii de cameră, și față de cerințele sporite ale oamenilor muncii, interesați să urmărească asemenea concerte, Filarmonica de Stat a inaugurat, la sfîrșitul anului trecut noua sa sală de concerte «Studio» la Ateneul R.P.R.

In cadrul concertelor de Studio s-a manifestat cu un deosebit succes «Cvartetul tineretului» alcătuit din Lucian Savin (vioara I-a), Mendi Rosenblum (vioara II-a), Wilhelm Berger (violă) și Alfons Capitanovici (violoncel). Formație bine închegată și omogenă, cvartetul, care este laureat al concursului tinerilor soliști, a prezentat în primă audiție Cvartetul de Dumitru Bughici și două părți din Cvartetul de Alexandru Velekorski.

Tot la concertele de Studio au fost prezentate de către sopranele Magda Ianculescu, laureată a celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, și Della Cincu Filimon, laureată a Concursului internațional «Primăvara la Praga», o seamă de lieduri din literatura muzicală clasică, din cea sovietică și românească.

Violonistul George Hamza, laureat al concursului tinerilor soliști, a interpretat Sonata pentru vioară și pian de Dan Popovici.

Atît interpretul, cît și compozitorul, care sînt încă studenți ai Conservatorului «Ciprian Porumbescu», se dovedesc a fi elemente deosebit de înzestrate.

Alte tinere talente care au concertat în sala Studio au fost pianistele Suzana Carusso și Simona Faru.

O caracteristică a acestor concerte de Studio o constituie faptul că, alături de tineretul care se ridică, vin să colaboreze artiști maturi, cu o bogată experiență profesională, ca de pildă Ion Filionescu și Radu Drăgan, care cu tact și muzicalitate au susținut, în două concerte consecutive, acompaniamente pianistice.

Antrenînd masa tot mai largă a tineretului nostru artistic, dînd posibilitatea unei permanente verificări a însușirilor sale artistice — atît în domeniul creației, cît și al interpretării — concertele de Studio ale Filarmonicii de Stat sînt menite să aducă o contribuție prețioasă la creșterea acestor mlădițe noi, ca și la aceea a maselor de ascultători veniți să le urmărească.

J-V. PANDELESCU

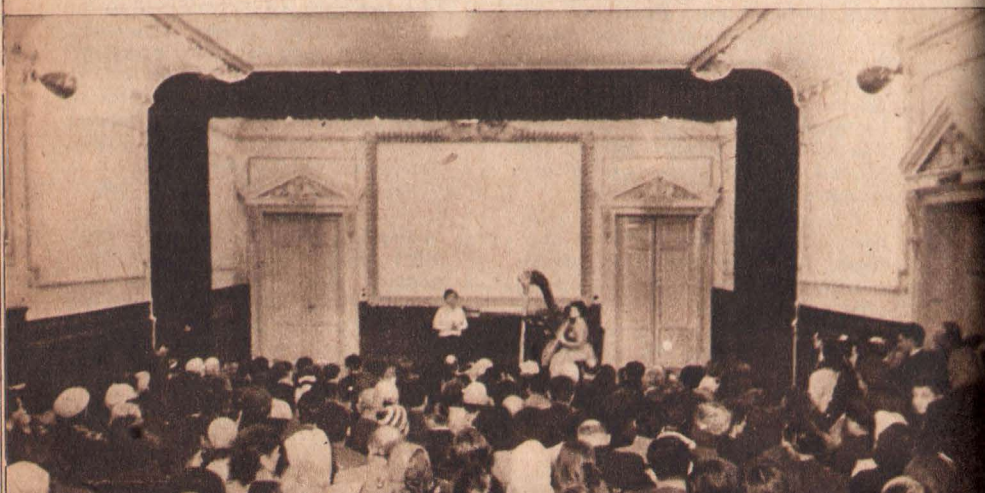

Recital umoristic N. STROE

Luminile nu se sting, cortina nu se ridică, decoruri nu există şi totuşi spectacolul a început; pe scenă a apărut N. Stroe. Simplu, direct, se stabileşte contactul între actor şi spectatori.

« Sigur că nu-i nevoie de cortină şi decoruri — parcă-i spun cei din sală — nu ne cunoaştem noi de ieri, de alaltăieri ! Sîntem doar vechi prieteni ! »

Cu « Recitalul umoristic N. Stroe » Ansamblul de Estradă inaugurează şi o nouă formulă de spectacol, apropiată de « seara de creaţie », gen teatral foarte apreciat în Uniunea Sovietică, în care un actor fruntaş îşi desfăşoară, în cadrul aceluiaşi spectacol, toată gama posibilităţilor artistice. De-a lungul celor două acte scrise de el şi Aurel Felea, N. Stroe, artist emerit al R.P.R., descreţeşte frunţile şi stîrneşte rîsul spectatorilor, ridiculizînd năravuri vechi şi noi, satirizînd pe « Domnul şi Doamna Ministru de altă dată », evocînd pe popularul comic N. Tănase sau discutînd ca de la om la om, în timp ce-şi coase un nasture, despre situaţia internaţională.

Înconjurat de Zizi Şerban, Didi Ionescu, Rolanda Camin, Andreiana Georgescu, Titi Botez, Ovidiu Teodorescu şi Sergiu Stanciu, acompaniat la pian de Eugen Cerbu, N. Stroe este tot timpul prezent pe scenă, cîntînd, jucînd, mimînd în variata împletitură de scheciuri, scenete umoristice şi muzicale, care compun spectacolul prezentat de Ansamblul de Estradă la sala Dalles.

N. Stroe şi Andreiana Georgescu

Ovid Teodorescu, N. Stroe şi Didi Ionescu-Felea

N. Stroe, Titi Botez şi pianistul N. Cerbu

SLUGA la doi stăpîni

Vasilica Tastaman în Smeraldina și Cornel Vulpe în Truffaldino

Carlo Goldoni, autorul spumoasei comedii «Slugă la doi stăpîni», s-a născut la Veneția în anul 1707. Fiu de medic, după ce-și termină studiile profesează avocatura la Florența, Pisa și Siena.

Din 1747 și pînă în 1792, cînd moare — adică o jumătate de secol — Goldoni se consacră în întregime teatrului.

El a lăsat posterității peste două sute de piese, care de două secole sînt aplaudate pe toate scenele lumii.

Întreaga sa operă este o oglindă cu ape limpezi a timpului în care a trăit. Goldoni a satirizat în piesele sale aristocrația vremii și a elogiat virtuțile morale ale omului simplu.

Antonio Gramsci — fondatorul Partidului Comunist Italian — spunea: «Goldoni este aproape unic în tradiția literară italiană, poziția sa ideologică fiind democrată încă înainte de a-l fi citit pe Rousseau și înainte de Revoluția Franceză».

Cornel Vulpe în Truffaldino

Zoe Anghel în Beatrice

M. Cruceanu în Florindo

Maria Georgescu în Clarice

Paul Joachim în Silvio

C. Țopîrdea în Pantalone

T. Dănceanu în doctorul

Radu G. Zaharia în hamalul

N. N. Matei în Brighella

C. Sarambei în servitorul lui Pantalone

TANIA

Piesa scriitorului Alexei Arbuzov este una dintre lucrările dramatice care şi-au cîştigat o deosebită dragoste şi prețuire din partea spectatorului sovietic.

La sfîrşitul anului 1952 Teatrul de Dramă din Moscova sărbătorea, printr-un spectacol jubiliar, aniversarea a opt sute de reprezentații cu «Tania».

Piesa este povestea drumului lung şi chinuitor pe care-l străbate o femeie, de la visul fericirii mărunte pînă la conştiința luminoasă a vieții adevărate, strîns împletită cu cea a colectivității.

Tania se transformă datorită forței educative a societății sovietice, datorită sprijinului pe care i-l dau oamenii sovietici.

Grațiela Albini în Tania

Marga Anghelescu-Samanova şi Grațiela Albini-Tania

Costel Gheorghiu-Gherman

C. Lungeanu-Ignatov

Grațiela Albini-Tania și C. Gheorghiu-Gherman

Grațiela Albini-Tania și C. Lungeanu-Ignatov

DAVID COPPERFIELD

Tăcere. Cortina s-a ridicat!

Un salon modest al unei case de țară din Anglia, la începutul veacului trecut. Aici a văzut lumina zilei și a trăit primii ani fericiți ai copilăriei micul David Copperfield, înconjurat de dragostea mamei sale, de duioșia și grija blîndei Pegotty, dădaca sa.

Dar, odată cu instalarea în casă a tatălui său vitreg, Edward Murdstone, începe pentru micul David un lung șir de suferințe. Rînd pe rînd el cunoaște josnicia, răutatea și cinismul crud al unor oameni ca Murdstone, Heep, Creakle. Avizi de bani, egoiști, lipsiți de scrupule, aceștia se întrec în a face din viața lui David un adevărat iad.

Spectatorul, care urmărește cu emoție și duioșie desfășurarea piesei, întîlnește acel suris plin de dragoste și căldură adresat de Dickens copiilor, oamenilor. Și înapoia acestui suris el bănuie inima scriitorului palpitînd în întreaga sa operă pentru cei oropsiți, el ghicește apelul pe care-l face Dickens la cele mai nobile sentimente ale oamenilor, îndemnîndu-i să fie cinstiți, buni, drepți.

Micul David, după ce a trecut prin hidoasa școală a lui Creakle, după ce a rătăcit flămînd pe străzile orașelor, după ce a făcut cunoștință îndeaproape cu închisoarea datornicilor, găsește liman în casa mătușii sale Bettsy Trotwood. Și, suspinul său de ușurare, în clipa cînd se agață de gîtul mătușii care-l adăpostește cu drag, găsește în sufletul spectatorului un ecou adînc. Cortina a coborît peste chipul radios al băiatului. La revedere David Copperfield, la revedere!

A. Pop Marțian, domnul Murdstone

N. Moloc, Uriach Heep

Mimi Enăceanu, Miss Trotwood

Cînd a început pregătirea spectacolului David Copperfield colectivul de interpreți și regizorul și-au fixat scopul să aducă în fața spectatorilor soarta unui copil, care suferă din pricina orînduirii sociale nedrepte în care s-a născut, din pricina unei înapoiate concepții despre viață, în care dorința de acumulare, nesățioasa poftă de avere, egoismul, rapacitatea, politismul, îngustimea de vederi, conformismul, «puritanismul» burgheziei engleze, fac viața seacă, apăsătoare, o închisoare aspră în care nu poți simți bucuria de a trăi.

N. MASSIM

Opera literară a lui Dickens este în întregime o luptă aprigă dusă împotriva relei orînduiri a societății engleze. El dezvăluie fără cruțare și biciuiește, în toate romanele sale, ipocrizia, egoismul și rapacitatea burgheziei din țara sa.

Dickens a iubit cu pasiune copiii. Toată opera lui este un surîs cald îndreptat spre ei. Această operă este un aspru rechizitoriu împotriva societății, care nu-și protejează tinerele vlăstare lăsîndu-le pe mîna tuturor exploatatorilor și a chinuitorilor de copii.

A. POP MARȚIAN

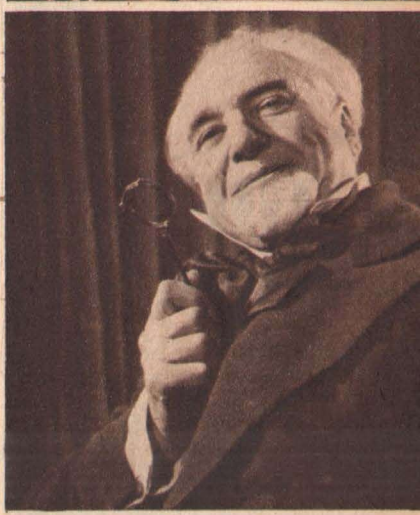

H. Nicolaide, domnul Dick

Ionel Țăranu, domnul Micawber

N. Săvulescu, domnul Queer

Florin Vasiliu, Toby

G. Ciprian în rolul Petre Voitan

Ion Tifor în rolul Alexe Voitan și Rozalia Avram în rolul Amiliana

Cezar Rovinescu în rolul Petre Voitan

DRUMUL SOARELUI

H. Polizu în rolul Husein Ben Ali

Aurelia Soreseu în rolul Amiliana

MINCINOSUL

Într-o zi m-am prezentat la direcția teatrului și am spus:
— Am găsit o comedie foarte bună pentru teatrul nostru!
Direcțiunii — care era tocmai în căutarea unei comedii — nu i-a venit să creadă: — «Ești un mincinos!»

— Exact! Așa e! Aș vrea să fiu «Mincinosul» lui Goldoni.

La lectură piesa a plăcut, mai mult chiar decît «jocul meu de cuvinte», și s-a hotărît punerea ei în scenă.

Dar regizorii teatrului nostru erau ocupați la film.

În felul acesta regia ne-a fost încredințată Rodicăi Gheorghiu și mie, cu rugămintea de a nu dezminți încrederea ce ne-a fost acordată.

Și, odată porniți la lucru, realizarea spectacolului nu s-a mai bazat pe «minciună», ci pe un sincer și entuziast elan tineresc.

Și unde este tinerețe, elan, dragoste de muncă, entuziasm, nu se poate să nu meargă treaba bine.

Am uitat și de condițiile scenice improprii, am uitat și de greutățile de montare și de lipsa noastră de experiență și am realizat cu sîrguință un spectacol care — spun unii — a ieșit bine.

Dar dumneavoastră ar fi bine să nu credeți ce spun acești «unii», ci să veniți personal să vă convingeți.

Una din problemele cele mai importante ale regiei a fost prezentarea comediei lui Goldoni, nu ca o întîmplare amuzantă din Veneția anului 1750, ci ca o adevărată frescă a moravurilor, obiceiurilor și relațiilor sociale din Italia secolului al XVIII-lea.

O altă problemă (nu vă fie teamă, nu le voi înșira pe toate) a fost stilul spectacolului. După multe dezbateri — care mai continuă și azi — am ajuns la reprezentarea comediei lui Goldoni într-un stil realist, cu conținut social, într-o formă de exprimare clasică, cu un ușor parfum al comediei italiene din cel de al XVIII-lea veac.

Ca interpret a lui Lelio Bisognosi problema principală a fost ecoul pe care acest personaj îl va trezi în marele public. Inteligența, dibăcia, aspectul fizic al personajului aveau darul de a-l face simpatic spectatorilor. Dar cu aceasta, tema comediei lui Goldoni ar fi fost trădată.

Sarcina interpretului era aceea de a se face simpatic personajelor din jurul său, dar în același timp de a fi demascat în fața publicului.

Lelio Bisognosi nu trebuie să fie licheaua simpatică, care să găsească înțelegerea și simpatia publicului, ci el trebuie să reprezinte răul social, minciuna, care trebuie exclusă din sînul unei societăți de oameni cinstiți.

În felul acesta, finalul piesei este primit de spectatori cu satisfacție, ca o biruință a cinstei, a dreptății.

ION LUCIAN

Cei ce caută fericirea

Prezentată recent la Sofia, piesa scriitorului bulgar Orlin Vasiliev a şi trecut graniţele Bulgariei şi a fost pusă în scenă cu multă măiestrie şi fantezie la teatrul «Puşkin» din Moscova.

Hotărîndu-se s-o înscrie în repertoriul actualei stagiuni consiliul artistic al Studioului Actorului de Film «C. Nottara» a socotit că această interesantă lucrare din tînăra literatură dramatică a republicii populare frăţeşti trebuie valorificată în faţa spectatorilor noştri pentru următoarele motive: calităţile dramatice pe care le vădeşte, justificarea personajelor în toate acţiunile lor, căldura şi patosul revoluţionar care străbat întregul conţinut al piesei.

Au mai argumentat pentru alegerea piesei «Cei ce caută fericirea» fondul bogat de idei, omenescul tratării şi forţa ei de demascare.

Sigur că a juca o piesă din R.P. Bulgaria a însemnat un prilej de bucurie pentru întregul colectiv. Sigur că reprezentarea piesei pe o scenă moscovită ne era de un real ajutor noi folosind, ca o preţioasă îndrumare, criticile şi studiile pe care spectacolul le-a întrunit în Uniunea Sovietică. Ajutorul ataşatului cultural al Ambasadei R. P. Bulgaria, documentele, fotografiile, articolele pe care le-am folosit, ne-au înlesnit să înţelegem şi să pătrundem într-o atmosferă specifică. Apoi a început lucrul propriu-zis: repetiţii, repetiţii, repetiţii, sfaturi, păreri, conflicte.

De ce conflicte? Pentru că s-a lucrat cu pasiune.

Piesa pune probleme. Una simplă, de exemplu, dar greu de satisfăcut, e aceea că personajele principale apar în prolog la vîrsta de 18-19 ani, iar apoi în jurul vîrstei de 45 de ani.

La Teatrul «Puşkin» partea primă a fost jucată de actori tineri, iar partea a doua au susţinut-o actori maturi. La noi s-a hotărît o singură distribuţie şi iată că Ana Barcan, Septimiu Sever, Cornel Gîrbea şi cu mine a trebuit să ne străduim să convingem publicul de tinereţea eroilor, iar apoi de trecerea timpului scurs de la un act la celălalt. Era necesar să facem veridice şi inteligibile pentru spectatori toate amprentele acestor douăzeci şi ceva de ani trecuţi. Publicul trebuie să tragă concluzii din atitudinea noastră, din reacţiile noastre. Şi care e măsura?

Măsura! O întrebare care frămîntă pe orice actor, pe orice creator de artă. Cît de mult demaşti, cît de mult participi sufleteşte, cît trebuie să transmiţi, cît să crezi din ce spune partenerul.

Cornel Gîrbea (Damian Nicolae)

Ana Barcan (Neviana)

Septimiu Sever (Nicolae Gavrilov)

Liviu Ciulei (Venteslav Atensch

Un număr infinit de cît-uri. «Cît», e un fel de unitate de măsură cu limite variabile și artistul trebuie să le găsească. Și regizorul își pune astfel de probleme, ca de pildă cît de veseli și, totodată, cît de serioși să fie tinerii Darie Iurie, Jeana Gorea, Manea, Lungu, Turcu, în scena în care hotărăsc, ca tineri comuniști, acțiunea de eliberare a unui tovarăș ilegalist. Cît de autoritar și cît de blînd totodată trebuie să fie Maxim, luptătorul experimentat interpretat de Mihnea Moisescu, cît de caricatural Codarcea în rolul ofițerului din Gestapo, cît de grasă Puica Stănescu în «clienta grasă». Tot așa și scenograful se întreabă cît de pitoresc poate fi decorul, fără să contrazică acțiunea, cît de esențial e cutare detaliu, ca să nu rămînă un obiect în sine, ci să explice starea socială a eroilor, timpul și condițiile acțiunii.

Dar acestea și atîtea altele sînt frămîntările noastre și rămîn în spatele cortinei. Cînd ea se ridică fi vedeți doar pe «Cei ce caută fericirea» și trebuie să vă facem să-i credeți, să suferiți și să vă bucurați alături de ei.

LIVIU CIULEI

Angela Chioaru (Steți) și Andrei Codarcea (von Tanenbaum)

Iurie Darie, Ana Barcan, Jana Gorea și Vali Cios

MAGAZIN DE STAT

N. Stroe, Zizi Şerban şi R. Giordani

După succesul obţinut cu comedia muzicală «... şi Ilie face sport» Ansamblul de Estradă prezintă în actuala stagiune un nou spectacol, în acelaşi gen, «Magazin de stat» de Barabas Tibor şi Gabor Bela, cu muzica de Kerekes Ianos.

Succesul înregistrat de piesa «Magazin de stat» atît în R.P. Ungară, cît şi în ţara noastră, se datoreşte faptului că ea învesmîntează, în genul larg accesibil al comediei muzicale, un subiect de mare actualitate.

Acţiunea piesei, după cum o indică şi titlul, are loc într-un mare magazin de stat din Budapesta. Aici lucrează diferiţi oameni. Unii, care deşi cinstiţi, au învăţat meseria pe vremea patronilor, îşi cheltuiesc energia în a păcăli pe cumpărători, alţii, precum e Kocsis, eroul principal, se străduiesc să vîndă mărfuri de bună calitate, să satisfacă clienţii. Mai există în magazin şi unelte ale patronilor, care prin diverse maşinaţiuni încearcă să compromită comerţul socialist. Ciocnirea între funcţionarii de tip nou şi cei de tip vechi are loc în cadrul unor întîmplări hazlii, dar edificatoare, ducînd la demascarea definitivă a duşmanului.

O serie de melodii plăcute întregesc spectacolul şi îi dau o şi mai mare atractivitate.

Pe scena Teatrului de Estradă piesa «Magazin de stat» a fost pusă în scenă de N. Stroe, artist emerit al R.P.R., care a reuşit să valorifice conţinutul de idei al acestei comedii muzicale cu ajutorul unui colectiv artistic, în care se remarcă atît elemente tinere ca Niculae Niţescu în rolul lui Kocsis, Mihaela Cotaru, Renato Giordani şi Sergiu Stanciu, precum şi o serie de artişti cunoscuţi ca Zizi Şerban, Dan Demetrescu, Titi Botez şi Ion Antonescu-Cărăbuş.

Angela Cotaru şi N. Niţescu

Informații teatrale:

Colectivele teatrelor bucureștene sînt, actualmente, angrenate într-o muncă intensă de pregătire a noilor spectacole care, în scurtă vreme, vor vedea lumina rampei. Ceea ce se remarcă din primul moment sînt bogăția și varietatea repertoriului ales.

Pe afișele teatrelor se vor înscrie — alături de numele clasicilor dramaturgiei universale — o serie de autori moderni și contemporani romîni și străini.

✦ La Teatrul Național «I. L. Caragiale», Sala Comedia, se repetă «Regele Lear», dramă în 5 acte de Shakespeare pusă în scenă de Sică Alexandrescu, cu Gh. Storin în rolul titular.

✦ Tot aci se pregătește piesa originală «Citadela sfărîmată» a dramaturgului Horia Lovinescu, regizor Moni Ghelerter, cu Lucia Sturdza Bulandra, Maria Filotti, Natașa Alexandra, Marcela Rusu, Nina Diaconescu, Elena Sereda, Dida Calimachi, Emil Botta, Alex. Demetriad, Matei Gheorghiu, Niky Atanasiu, Virgil Popovici și Iulian Necșulescu în rolurile principale.

✦ Pentru prima dată o piesă din noua dramaturgie cehoslovacă va fi reprezentată la noi. Este vorba de «Doamna Calafova» de Voitek Țach, care se repetă la Teatrul Municipal, în direcția de scenă a regizorului Dan Nasta, cu Lucia Sturdza Bulandra, Jules Cazaban, Ileana Predescu, Florin Stroe, N. Mavrodin, C. Cron, Eveline Gruia etc., în rolurile principale.

✦ La Teatrul Armatei se repetă «Nunta lui Figaro» de Beaumarchais, în direcția de scenă a tînărului regizor Val. Mugur.

✦ Cunoscuta dramă «Intrigă și iubire» de Friederich Schiller este pusă în scenă la Teatrul C.F.R. Giulești de regizorul Al. N. Toscani. Pe aceeași scenă se pregătește premiera piesei originale «Calul Troian» de Alexandru Sahighian, în regia Getei Gorjan.

✦ «Hoții», capodopera marelui clasic german Fr. Schiller, a fost înscrisă în repertoriul acestei stagiuni, urmînd a fi jucată pe scena Teatrului Tineretului. Piesa se repetă în regia lui N. Massim, cu două distribuții, dintre care una alcătuită exclusiv din tineri actori.

✦ La Studioul Actorului de Film «C. Nottara» au început repetițiile piesei «Nora» de H. Ibsen, cunoscutul dramaturg norvegian, cu Corina Constantinescu și Natalia Arsenie în rolul titular. Regia va fi semnată de D. D. Neleanu.

✦ Piesa «Ethel și Julius» (lucrare inspirată din drama soților Rosenberg), de scriitorul polonez Leon Kruszowsky, laureat al Premiului Stalin, va fi prezentată în premieră pe scena Teatrului Evreiesc de Stat. Din vechiul repertoriu Teatrul Evreiesc va relua piesele «Platon, Crecet» de Al. Corneiciuc și «Burghezul gentilom» de Molière.

Informații muzicale:

FILARMONICA

În actuala stagiune muzicală Filarmonica a înscris o serie de prime audiții.

✧ După ce la 15 ianuarie a fost executat concertul de vioară al compozitorului Mircea Bassarab, solist fiind Virgil Pop, vom putea asculta luna aceasta, pentru prima oară, marele oratoriu «Anotimpurile» de clasicul Joseph Haydn.

✧ Tot în luna aceasta, orchestra Filarmonica a programat în primă audiție Simfonia I-a de Tudor Jorda, profesor la Conservatorul de muzică din Cluj.

✧ În «Ciclul Beethoven», dirijat de G. Georgescu, artist al poporului din R. P. R., vom putea asculta la concertul Filarmonicii din 26 și 27 februarie Uvertura Coriolan, Concertul pentru vioară în Re major, solist Ștefan Gheorghiu, artist emerit al R.P.R., și Simfonia III-a Eroica.

RADIO

✧ Al doilea concert al orchestrei simfonice Radio din acest an, care are loc în februarie, va fi dirijat de Constantin Silvestri, maestru emerit al artei din R. P. R.

✧ În interesantul ciclu «Muzica și Viața» vom putea asculta la radio emisiunile: «Dragostea în operele lui Schumann și Schubert», «Patriotismul în operele lui Glinka, Borodin și Mussorgski», «Natura în operele lui Beethoven, Smetana și Șostacovici», «Basmul și cîntecul popular în creația lui Rimski Korsakov».

✧ Cu concursul soliștilor Teatrului de Operă și Balet al R. P. R. și al corului și orchestrei simfonice Radio au fost înregistrate, în întregime, o serie de opere, printre care: «Cneazul Igor» de Borodin și «Evghenie Oneghin» de Ceaikovski.

✧ În Egipt, unde a întreprins un turneu de concerte în cursul lunii ianuarie, orchestra de muzică populară «Barbu Lăutaru» s-a bucurat de un mare succes.

La cererea publicului posturile de radio egiptene au decis să transmită săptămînal programe de muzică românească.

OPERA

✧ «Boema» de G. Puccini, operă care se numără printre spectacolele ce sînt prezentate într-o montare nouă, este pusă în scenă de tînărul regizor Hero Lupescu. Orchestra va fi dirijată de Egizzio Massini și C. Bobescu, iar decorurile poartă semnătura pictorului Kiriakof.

✧ Teatrul de Operă și Balet al R. P. R. repetă o serie de opere în decoruri și costume noi. Astfel vom asculta «Aida» de Verdi, în regia lui Jean Rînzescu, dirijor C. Silvestri, maestru emerit al artei din R.P.R. La montarea operei «Aida» o contribuție importantă a avut E. G. Cemadurov, pictor scenograf din Moscova.

Cei mici își manifestă sincer nerăbdarea, frămîntîndu-se în scaune, scăpînd jos cîte o mănușe, sau cerînd cu voce tare socoteală oamenilor mari: «Mamă, de ce nu începe?»

Cei mari — ipocriți — și-o ascund prin tot soiul de mișcări și vorbe fără rost. «Șterge-ți nasul, Anișoara» (și doar Anișoarei nu-i curge nasul nici un pic); «Ți-ai pierdut mănușile Radule!» (și doar mama le-a pus grijulie în geantă).

Dar, în fața bucuriei comune care-i așteaptă, copiii sînt îndulgenți cu părinții lor, căci, mărturisită sau nu, nerăbdarea e mare. Și cum n-ar fi?

Cu podoaba luminilor aprinse, circul seamănă cu un uriaș pom de iarnă, în crengile căruia vor apărea, rînd pe rînd, păpuși acrobate, paiațe, cai și ursuleți. Ochi să ai!

*

Orchestra execută un marș în tactul căruia defilează toți interpreții spectacolului.

Primul număr este intitulat «poștalionul».

14 cai dresați de maestrul Vincențiu Krateyl se avîntă doi cîte doi, și apoi toți deodată într-un galop vielios. Se remarcă siguranța cu care călărește — în picioare — tînărul Aloïs Krateyl. Este o demonstrație de forță naturală, dominată — în plină dezlănțuire — de forța omului; și ca spectator ai impresia că asiști la îmblînzirea unor cai sălbatici, care se desăvîrșește chiar aici, în fața ta.

Aurelia și Augustin Pohluda execută apoi un emoționant număr de balans aerian. Cînd tace orchestra, și numai toba marchează momentul culminant al demonstrației, ți se oprește respirația: sus, sub cupola circului, Augustin Pohluda prinde cu dinții de cingătoare pe partenera lui, el însuși ținîndu-se numai cu un picior prins într-o curea...

Emoția copiilor din sală — ale căror inimi au bătut accelerat în ritmul tobei — se topește într-o mare bucurie: apar trei clini și o grămadă de porumbei. Vecinul meu, un băiat de vreo șase ani, vine în fiecare săptămînă la circ și știe absolut tot. Iată acum, de pildă, mă

informează că cei doi câini — a căror rasă mărturisesc că n-aș fi putut-o stabili niciodată — sînt «câini africani».

Câinii și porumbeii, elevii Ghizelei și ai lui Iosif Toth, sînt ascultători și disciplinați. Porumbeii se așează într-un carusel pe care câinii îl învîrtesc cu multă conștiinciozitate. Apoi un porumbel rostogolește singur cu picioruşele lui un glob albastru, creînd imaginea pămîntului străjuit de aripile albe ale păcii.

După un frumos număr de jonglerie, în care se remarcă măiestria solistului Ovidiu Barcan, vecinul meu mă informează că «vin clovnii». Într-adevăr urmează un număr comic intitulat: «Entrée orientale» executat de favoriții copiilor, Ciacanica și Tonino și de Costel Dumitrescu, Titu Niculescu și Malvina Pandele.

— Să vezi acum niște copii... îmi spune vecinul... Într-adevăr, patru adolescenți, dintre care doi par încă copii, execută un minunat număr la trapez. Micul meu vecin, care știe absolut tot, îmi spune și numele lor: aștia sînt Liliana și Marcel Cazian, iar cei mai mici Csaba și Ildico Braier.

După «momentele vesele» ale lui Mircea Crișan, care imită toate cîte sînt sub lună și sub soare, Lidya Krateyl face o demonstrație de înaltă măiestrie, purtîndu-și calul în ritm de dans — lent sau accelerat — cu o grație și, totodată, cu o siguranță demne de toate elogiile.

În pauză vecinul meu îmi spune că vor urma «zburătorii». Într-adevăr urmează un frumos număr de salturi, executat de Paul și Maria Mastacan, Jean Pandele și Consolina și Traian Ganea.

— Acuma vine un clovn adevărat! Am înțeles că clovn adevărat se cheamă atunci cînd are nas adăugat și față de făină. I-am explicat vecinului meu că asta n-are nici o importanță și că un clovn este apreciat pentru talentul și nu pentru masca lui. Cred că l-am convins cu atît mai mult, cu cît i l-am dat de exemplu pe Ciacanica. Asta nu scade cu nimic din valoarea cuplului Doicescu, care a executat un foarte frumos număr de «clovnerie muzicală».

*

Amanda Lupașcu, Petre Lupașcu și Cucuța fac

acrobații pe bicicletă. Este un număr foarte frumos și executat cu mult talent.

— Să vezi ce vine acum, îmi spune vecinul, încercînd să-și ascundă bucuria (ghicesc că e numărul pe care-l preferă tuturor celorlalte).

În arenă își fac intrarea patru ursuleți. Sînt mici, îndesați, bine hrăniți și cu blana strălucind de curățenie. Fac tot soiul de acrobații și beau lapte din sticle, așezați în jurul unei mese. Micul spectator de lîngă mine e numai bucurie și mă gîndesc cît ar spori pentru copii valoarea circului dacă ar avea mai multe animale. Copiii iubesc nespus de mult animalele. În U.R.S.S. există magazine zoologice de unde copiii își pot cumpăra felurite animale indigene sau exotice. Aproape orice copil are un arici, o broască țestoasă sau un peștișor roșu. Ar trebui ca și la noi... Vecinul îmi întrerupe gîndurile: «Uite cum sar»!

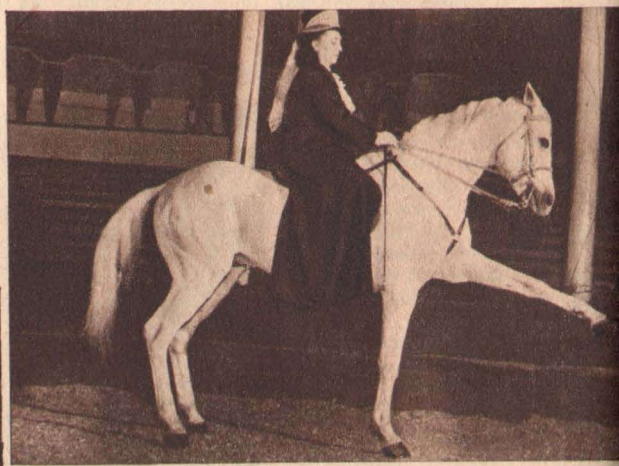

Ultimul număr se intitulează «Bătuta» și constă în sărituri de pe plasa elastică. Interpreții sînt: Maricica Gașcă, Oswald și Max Hutterer și tînărul Aloïs Krateyl. Văzîndu-i cum evoluează prin aer ai impresia că sînt adevărați oameni-zburători. În special Aloïs Krateyl este uimitor. Cu acest număr «Primul spectacol» al Circului de stat ia sfîrșit.

Îmi iau rămas bun de la micul meu cicerone, care îmi dă întîlnire pentru săptămîna viitoare, în același loc.

În drum spre ieșire aud o fetiță de o șchioapă întrebînd peltic: «Mamă, ce înseamnă Circul de

stat? ». Nu știu ce i-a răspuns mama fetiței. Aș fi vrut să fiu mai aproape și să-i spun: «Circul de stat» înseamnă, printre altele, că micii artiști, pe care-i vezi făcînd acrobații, vor avea obrajii rumeni și sănătoși ca tine, vor învăța la școală și vara vor pleca în tabere de pionieri. Că nu vor fi niciodată obosiți peste măsură, chinuiți sau bătuți. Că nu vor mai pribegi pe drumuri, că nu vor dormi în vagoane și că munca lor nu se va mai numi meserie, ci artă. Ți-aș mai vorbi de asistență medicală, de sindicat și de asigurări sociale, dar astea nu sînt încă pe înțelesul tău. Mai pot să-ți spun, însă, că în fiecare an vor avea un pom de iarnă, așa cum ați avut și voi la grădiniță ».

LIA MARMELIUC

Creatorul de măşti

În atelierul de peruci şi grime al Teatrului Naţional, coboriţi din stivele bibliotecii teatrale, eroii lui Shakespeare, Molière, Calderon de la Barca, Ostrovski, Gogol, Caragiale trăiesc laolaltă cu cei ai lui Gorki, Simonov, Subovo-Cobîlin, Alexandr Corneiciuc, Baranga, Davidoglu, Mircea Ştefănescu şi alţii.

E drept că nu vezi decît bărbi, mustăţi, perucі şi culori, dar toate acestea au făcut posibile apariţia, în faţa ochilor noştri uimiţi, a regelui Lear, a lui Matei Millo, Pascally, a groteştilor figuri Bobcinski şi Dobcinski, a lui Hlestacov, a postelnicului Manolache, a lui Mochi Paraniouici Knurov şi a altor figuri pozitive şi negative din galeria marilor creaţii ale teatrului de azi şi de totdeauna.

În dulapurile înalte înşirate de-a lungul pereţilor se odihnesc nenumărate perucі purtate de marii interpreţi ai repertoriului, Nottara, Demetriade, Morţun, Soreanu, Brezeanu şi alţii, care, completate cu foarte multe altele noi, dau putinţă creatorilor de azi, Manolescu, Storin, Maximilian, Calboreanu, Antoniu, Finteşteanu şi întregii pleiade a tineretului actoricesc să desăvîrşească şi să facă cunoscut maselor largi de spectatori tot ce geniul dramaturgic a creat pînă azi.

Dar aceste preţioase auxiliare ale actorilor nu sînt lucruri fabricate în serie, ci sînt mîngîiate cu grijă de cineva. De cineva pe care publicul nu-l vede şi nu-l cunoaşte.

Iată-l şi pe animatorul lor: Ion Romaniţă. Deşi n-are decît 46 de ani, a împlinit în noiembrie 1954 30 de ani de muncă în slujba teatrului românesc. Fiu de ţăran ardelean, de pe Tîrnave, a venit în 1923 la Bucureşti să-nveţe o meserie: mecanica. O coincidenţă îl face însă să locuiască pe o stradă alături de bătrînul Pepi Machauer, peruchierul de atunci al Teatrului Naţional.

La acest talentat și meticulos Machauer și-a început ucenicia Ion Romaniță, copilul de pe malurile însorite ale Tîrnavei. N-a fost treabă ușoară. L-am văzut ani de-a rîndul, seară de seară prin cabinele actorilor tuturor teatrelor din Capitală. Parcă avea aripi la picioare. Venea, le punea perucile, îi grima și, tăcut, pleca mai departe.

Primul spectacol pe care Romaniță l-a văzut în viața lui a fost «Visul unei nopți de vară» de Shakespeare. A plecat copleșit de marea răspundere pe care și-o asumase, dar a simțit că din această meserie nu va mai pleca niciodată.

De atunci, a citit, a văzut și a învățat mereu. A căutat să se documenteze asupra epocilor și stilurilor. A avut, într-adevăr, un mare dascăl, dar mai mare i-a fost agerimea și pasiunea pentru profesiune. După moartea lui Machauer a rămas să ducă singur mai departe munca, să perfecționeze și să îndrumeze noi cadre în meseria aceasta migăloasă și atît de puțin cunoscută.

Este meritul regimului nostru de democrație populară, care a înțeles cît de importantă este pentru arta scenică desăvîrșirea acestei meserii, crearea unei catedre de machiaj la Institutul nostru de teatru.

În acest teatru în continuă evoluție, cine altul era mai indicat, decît Ion Romaniță, ca să învețe noile generații de actori să se machieze, și să creeze cadre profesionale pentru numărul mereu crescînd al teatrelor din R. P. R.?

«Cînd spui machiaj sau grimă definești însăși psihologia personajului interpretat — îmi spune creatorul de peruci și obraze al primului nostru teatru — de aceea citesc piesele, studiez epocile, caracterele, eroii și, cunoscînd pe interpreți, folosesc calitățile lor faciale naturale, sau le anulez pînă la redarea tipurilor corespunzătoare.

Unii pictori scenografi nu-mi dau decît sugestii vagi; în schimb, tovarășul Siegfried, care este și regizor și scenograf, prin machetele lui clare îmi dă un ajutor prețios în muncă.

Un lucru care m-a preocupat în deosebi a fost problema fardurilor «Leichner» care se importau din Germania și de care duceam întotdeauna lipsă. Am găsit un farmacist care să se pasioneze pentru realizarea de farduri românești și, după nenumărate experiențe la care am colaborat și după o serie de tribulațiuni s-a ajuns, în fine, la rezolvarea problemei prin crearea «laboratorului de culori al Fondului plastic», care a reușit să ne dea farduri suficiente, la fel de bune ca cele din străinătate».

Înainte de a mă despărți de el, Ion Romaniță îmi împărtășește proiectele lui de viitor:

«Voi pregăti un tratat de grimă bazat pe experiența mea de 30 de ani, pentru că — după părerea mea — regizorul, scenograful și machiorul trebuie să militeze în slujba unui țel comun: să valorifice la maximum creația artistică a autorului și să dea viață personajelor create de el».

L. ION

VIXOR

Îl recunoașteți?

Cum, nu-l cunoașteți oare?
Oh! Nu! El nu se poartă la fel ca
orișicare.
Spectacolul de-ncepe la șapte jumătate
La opt apare-n sală și, cu seninătate,
Își spune (ce-are face dacă te-a tulburat)
— Eu sfertul «academic» precis l-am
respectat.

Pe-un ton la garderobă? Privește strimb
și-njură.
E și târziu, și-apoi... mai știi! Dacă
se fură?
Pe urmă, la plecare, poate s-o
șteargă-ndată.
Program? De bună seamă el nu-și ia
niciodată.
Să cumpere? Se poate? De la vecin îl cere
Și apoi «subiectul» îl explică pe larg
și «cu plăcere».
Nu-i pasă că în juru-i vor oamenii
să-nvețe,
Să înțeleagă piesa. El râde, dă povețe,
Discută cu vecinul. De alții nici nu-i pasă.
Cuiva de nu-i convine, mă rog, să
stea acasă.

Se-ncruntă și tușește.
Se agită și foșnește o pungă cu bomboane.
Astfel își trece timpul și tot foșnind în stal
Observă brusc cum piesa se apropie
de final'
Cortina n-o așteaptă să cadă. E grăbit

Se scoală în picioare,
Aplaudă cu zgomot -nainte de sfîrșit.
Pe scenă actorul spune o ultimă tiradă,
Dar lui puțin îi pasă, vrea să se
vadă-n stradă.
Și zgomotos, energic, impunător, grăbit,
Își face drum prin sală și-o ia la
sănătoasa -nainte de sfîrșit.
Acesta-i e portretul, îl știe cineva?
La teatre, la concerte l-ați întîlnit
cumva?
Noi vă-ntrebăm acuma: Ăst om
supărător
E drept să intre-n teatru ca orice
spectator?

(Din Leipziger Bühnen Blätter)

FILATELIA

ESTE UN MIJLOC PUTERNIC
DE EDUCARE ŞI
CULTURALIZARE
A MASELOR

*

OGLINDEŞTE MINUNATELE
REALIZĂRI ALE REGIMULUI
NOSTRU DE DEMOCRAŢIE
POPULARĂ

*

ESTE UN PREŢIOS AJUTOR
AL ŞCOLII

*

Difuzarea timbrelor filatelice şi abonamentele filatelice se fac prin librării şi magazine

„S.D.C." sau

de

Gr. VASILIU-BIRLIC

Mulţi dintre cititorii revistei noastre vor fi, desigur, surprinşi de aceste prescurtări şi se vor întreba: Oare ce vrea să spună Birlic? Se joacă vreo piesă despre care nu ştim încă? Pregăteşte vreun nou rol? Nu! Nu este vorba nici despre una, nici despre alta.

Este vorba despre două metode de a prevedea... trei semne. Nu se poate să nu fi auzit de aceste semne. Le întîlniţi la orice pas pe afişe multicolore, le citiţi în gazete. Sînt 1, X şi 2. Şi acum sînt sigur că ştiţi despre ce este vorba. Despre PRONOSPORT, concursul de pronosticuri sportive care pasionează sute de mii de oameni din cele mai îndepărtate colţuri ale ţării.

« S.D.C. » şi « D.C.S. » sînt metodele pe care le aplică participanţii pentru a indica 1, X sau 2 la meciul dintre C.C.A. cu Dinamo sau Flamura roşie U.T.A. cu Locomotiva Timişoara ş. a. « S.D.C. » este prescurtarea cuvintelor « Scot din căciulă ».

„D.C.S.”?

Iar metoda este foarte simplă. La un meci stai în cumpănă şi nu ştii ce să treci: 1, X sau 2? Pui trei bileţele numerotate în căciulă (de altfel poate să fie şi şapcă, bască sau pălărie de damă), le amesteci şi... tragi. A ieşit 1. Scrii 1 pe buletin la meciul cu pricina. A ieşit 2 . . . scrii 2. A ieşit X . . . treci X. Ce-i drept e drept. Pentru unii metoda asta a dat roade bune.

Personal, consider că nu aceasta e cea mai bună metodă. Eu o aplic pe cealaltă: « D.C.S. » (documentare, calcule, socoteli).

Adică, la meciurile la care stau în cumpănă nu trec pronosticurile cu ochii închişi. Mă duc la agenţia PRONOSPORT de lîngă Teatrul de Estradă — de altfel sînt peste 100 agenţii PRONOSPORT în Capitală — studiez clasamentele, formaţiile, socotesc şansele (nu mă iau după nici un « specialist » fiindcă prefer să greşesc singur) şi trec la fiecare meci: 1, X sau 2. La meciurile mai echilibrate . . . fac combinaţii (ca să nu am emoţii). Imi completez unul sau două buletine multiple de cinci şi aştept rezultatele. Uneori dau pronosticuri bune chiar la cele mai mari surprize. Alteori am dat greş. Sper însă că odată şi odată veţi putea auzi că Birlic are 12 puncte la PRONOSPORT pe un singur buletin, căci 12 puncte pe două buletine ám avut şi la ultimul concurs. Şi cînd voi avea 12 puncte pe un singur buletin (şi asta se poate întîmpla chiar duminică dacă ţin « fixurile » de la handbal) să ştii, nenişorule, că am aplicat metoda « D.C.S. » nu « S.D.C. »!

« Documentarea, calculele şi socotelile » sînt cea mai bună metodă la PRONOSPORT. Incearcă şi . . . nu se ştie dacă nu vei avea 12 puncte şi un premiu de zeci sau chiar sute de mii de lei.

BIBLIOTECA ACADEMIEI

Intreprinderea Horticolă

„1 MAI"

execută proecte și lucrări de amenajare de parcuri, grădini și terenuri de sport, decorațiuni florale, buchete, jerbe, coșulețe, etc.

Pentru executarea de proecte, adresați-vă la sediul

Intreprinderii Horticola „1 Mai"

din B-dul. Schitu Măgureanu nr. 10
Telefon 3.45.78 și 3.67.92.

Pentru decorațiuni florale, jerbe, buchete, etc. adresați-vă serviciului comercial, Piața Operei de Stat nr. 4.

Telefon 4.49.16.

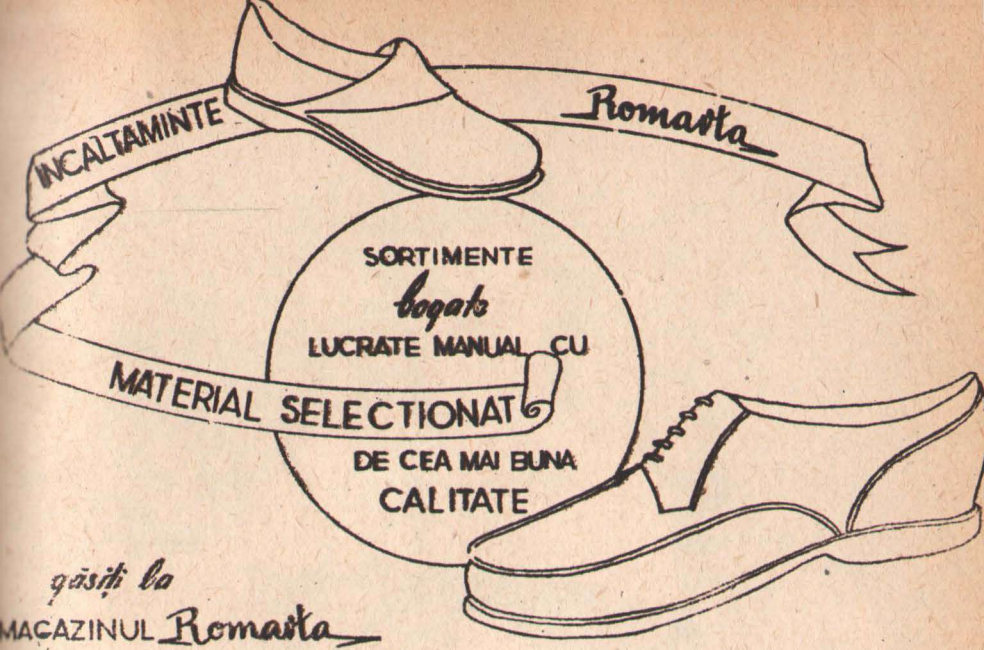

Fotografiile din acest număr au fost executate de **I.S.« Decorativa »** *şi* **Gh. Vulpaş.**

Explicaţiile copertelor

Coperta a I-a: *Un grup de oameni ai artei semnînd Apelul Consiliului Mondial al Păcii*

Coperta a IV-a: *Scenă din piesa «Invazia» de Leonid Leonov, care se reprezintă pe scena Teatrului Armatei*

Editată de C.D.B. Redacţia Str. Academiei Nr. 29 Telefon 31140